

Младата жена, която работеше въ кухнята, чу шума, излѣзе и смѣра Ралли и Муша, защото мислѣше, че тѣ сж изплашили малкия Петъръ. „Ела, Мушъ“, каза Ралли, „не ни трѣбва намъ за другаръ такъвъ простакъ.“

„Да ми падне той веднажъ въ ноктитѣ“, рече Муша, „тогава бихъ му платила.“

Двамата отидоха при плета и разказаха на гжскитѣ и патицитѣ отъ съседния дворъ онова, що бѣха прѣживѣли. „Той е дързъкъ чужденецъ“, каза най-стариятъ гжсокъ. „Вие има да пострадате, той ще ви сърди и мжи; дръжете се поне заедно, и кога дойде день да си видите смѣтката, не го жалете.“

„Това го оставете на мене“, обади се Муша. „Пипна ли го въ ноктитѣ си, той нѣма да излѣзе здравъ отъ тѣхъ.“

— „Ядъ ме е, че господарката ни се кара“, изрѣмжа Ралли. „Сега тоя дивакъ си мисли, че може да прави, каквото поиска.“

— „Господарката ще си отвори най-сетнѣ очитѣ“, утѣши го стариятъ гжсокъ. „Честниятъ издържа най-дълго.“

Ралли се изтѣгна загрижено на слънце, Муша се покатери, малко разядосана, на широкия му грѣбъ и се зарови въ дългитѣ, меки косми. Така ѝ бѣше добрѣ. Слѣдъ малко тя почна тихо да преде. Това бѣше и Ралливата пѣсень за успиване. Той примигна весело, въздѣхна дълбоко и заспа, а слѣдъ него и Муша. Слѣдъ нѣкой и другъ день младата жена извади Петра изъ клѣтката. Тя му отрѣза крилѣтѣ и го остави свободно да подскача. Тогава за Петра настана добра година. Той можеше да се разхожда изъ цѣлата кжща, сжщо и въ кухнята и килеря. Тамъ той подхвъркваше на долапа съ гозбитѣ и разглеждаше кое ще му се понрави. „Това е всичкото мое“, мислѣше си той, „само да посѣгна“. И той посѣгаше. Нито една паница не бѣше сигурна отъ него. Липсваше ту едно, ту друго. Младата се сърдѣше и подозрѣ Ралли и Миша. И двамата не смѣха да се мѣрнатъ въ кжщи: тя ги биеше и хулѣше, щомъ ги видѣше. А Петъръ бѣше, наопаки, любимецътъ на господарката. Тя често се смѣеше на неговитѣ смѣшни подскачания и му викаше: „Скачокъ! Скачокъ!“ Когато той откраднеше захаръ отъ масата, тя се смѣеше: „Лакомчо, още ли ти не стига?“ Той не се бое-

ше даже да подхвърква на главата ѝ и да измѣква иглитѣ изъ кждравата ѝ коса; тя само се смѣеше и викаше: „Хайдутино, върни ми иглата!“ Понѣкога тя взимаше парче сладко между устнитѣ си и го подаваше на Петра.

Господарътъ, напротивъ, не можеше да го търпи и съвѣтваше жена си да се пази отъ човката на гарвана. Но напразно, Петъръ все си оставаше галеното дѣте на господарката, докато не стана нетърпимъ въ кжщи. На младата жена ѝ липса единъ день единъ скжпъ прѣстенъ. Търсиха го изъ цѣлата кжща, но напразно. Слугинята съ горещи сълзи на очи се кълнѣше, че е невинна, а коларътъ напусна кжщата, защото го обвиниха, че го е открадналъ. Повикаха и полиция, но прѣстенътъ не се намѣри. Слѣдъ нѣколко дена искаха да правятъ млинчета. Готвачката сипа брашно въ копанята и почна да мѣси. Изведнажъ тя усѣти нѣщо твърдо. Отвори ржка, и, що да види? — изгубениятъ прѣстенъ. Никой другъ, ами крадецътъ Петъръ бѣше го открадналъ и изпусналъ въ брашното. Прѣтърсиха цѣлия килеръ и намѣриха разни нѣща, които крадецътъ бѣше скрилъ тамъ: едно златно копче на господаря, сжщо и една игла, за която слугинята мислѣше, че я е изгубила.

Тогава господарътъ изрече една лоша дума и изгони Петра изъ кжщи. Той трѣбваше да се задоволи съ двора.

Сждбата му обаче не го обезсърдни. Срещу Ралли и Муша той все се държеше на голѣмо. „Въ кжщи ми е много задушно“, казваше той, „азъ по-обичамъ да седя вънъ, на открито небе. Който е направилъ, като мене, въздушно пжтешествие, не може да търпи въздуха на стаятѣ. Па и хората ми сж много досадни. Искатъ ли да се вдигнатъ на високо, ще турнатъ най-напрѣдъ стълба. Не мога да разбера, какъ могатъ тѣ да си въобразяватъ че сж най-висшитѣ сжщества. А това го правятъ, вѣрвайте ми. А пѣкъ и да хвърчатъ не могатъ! Това и вие, собствено, не можете, но вие поне имате четире крака; Ралли може да тича бързо, а Муша да се катери и да скача. Не мога за дълго врѣме дружба да вода съ хората.“

— „И намъ не ни се харесва дружбата съ тебе“, отрѣза Муша, и си трѣгна. Но Петъръ седѣше вече на шията ѝ, и удряше съ човката по